

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-335)

Jan (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 155)

66. வர்ம ப்ராண ஊர்ஜயோர் வ்யோம துஷ்டோபத்ரவமர்தநம்

ய: ஸங்கர்ஷணஸ்து ஸம்ஹார: கல்பாந்தே அகிலகோசர:

67. ஸ பட்காரஸ் தத் அந்தே ச அப்யாஹ்லாதா: சாந்திகாரக:

இதி பிண்ட விகர்ஷாத்மா ஸௌம்யாக்நேயோ புந: ஸ்ம்ருத:

பொருள் - ப்ராணன்(“ஹ”), ஊர்ஜம் (“ஊ”) மற்றும் வ்யோமம்(“ம்”) ஆகிய எழுத்துக்களை உள்ளடக்கிய வர்ண மந்த்ரமானது (இது “ஹூம்” என்பதாகும்) அனைத்துவிதமான தீய நிகழ்வுகளையும் அழிக்கவல்லதாகும். “பட்” என்பது ஸங்கர்ஷணனைக் குறிக்கிறது; கல்பத்தின் முடிவில் அனைத்தையும் அழிப்பதாக உள்ளது; “பட்” என்பதன் இறுதியில் உள்ள ஆஹ்லாத எழுத்தானது (“ட்”), சாந்தியை உண்டாக்குவதாகும். குழந்தாய்! இப்படியாக ஸோமன் மற்றும் அக்னி ஆகியோருக்குரிய மந்த்ரமானது, அதன் பிண்ட ரூபத்திலிருந்து வந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

68. ஸ்வவர்ணை: அங்கவாநேஷு பஸீ ஸௌதர்சநோ புந:

திவ்ய அந்தரிசஷு பெளமாநாம் போகாநாம் அப்திஸாதநம்

பொருள் - ஸுதர்சத்தின் இந்த சக்தி வாய்ந்த மந்த்ரமானது, அதன் எழுத்துக்களிலிருந்தே பிறந்ததாக உள்ளது. அது இம்மையிலும் மறுமையிலும், அனைத்து போகங்களையும் பெற்றுத் தருகின்ற சாதனமாக உள்ளது.

69. கல்பத்ருமோ புந: ஸ: அயமாச்சரிதாநாம் புரந்தர
நாராயணாத் ஸமுத்யத்யா மம நித்யம் ஜகத்திதே
70. அக்நீஷோம விபாகஸ்தே கதிதோ வருத்ரஸூதந
க்ரியாபூதி விபேதச்ச க்ரியாசக்திபிதாபி ச
71. க்ரியாசக்தி ப்ரபாவச்ச பீஜ பிண்டாதி பேதத:
பூய: சக்ர க்ரியாசக்தே ருத்திமேதாவதீம் ச்ருணு

பொருள் - புரந்தரனே! தன்னிடம் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கு அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல கற்பகமரமாக இந்த மந்த்ரம் உள்ளது. வருத்ரன் என்ற அசுரனை அழித்த இந்த்ரனே! இந்த உலகின் நன்மைக்காக நாராயணனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட நான், அக்னி மற்றும் ஸோமன் ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் கூறினேன்; க்ரியாசக்தி மற்றும் பூதிசக்தி ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் கூறினேன்; க்ரியாசக்தியின் திறனை பிண்டம் மற்றும் பீஜம் ஆகியவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் கூறினேன்; சக்ரனே! அடுத்து க்ரியாசக்தியின் விரிவைக் குறித்து நான் உரைக்கக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து ஒன்பதாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 22)

[காமன் உரைப்பது] மிகவும் நல்லது வஸந்தா! தீயவனாகிய அந்த விவேகன் தோற்கடிக்கப்பட்டவனே ஆகிறான். எப்படிஎன்றால், காவேரியின் கரையில் நடைபெறும் இந்த மஹோத்ஸவத்தின் தொடக்கம் என்பது, ஸ்வர்கத்தில் உள்ள நந்தவனங்களையும் தோற்கடிக்கச் செய்வதாகவே உள்ளதால் ஆகும். இங்கு,

34. உந்நித்ரம்புஜ வாடிகாம் உபயதோரோதோ நிரோதோல்லலத்

ஸ்ரோதஸ் ஸ்ம்ருத ஸாரணீ சத க்ருத ஸ்வச்சந்த கந்தாப்லவாம்

கேலச்சோல வதுவிதாத கவரீ சைவாலிதாம் அந்வஹம்

பச்யமே ப்லவமாந ஹம்ஸ மிதுநஸ்மேஸாம் கவேராத்மஜாம்

பொருள் - (காமன் கூறுவது) ஒவ்வொரு நாளும் நன்கு மலர்ந்த தாமரைகளால் நிறைந்த கரைகளைக் கொண்டதாக நாம் காவேரியைக் காண்கிறோம். இரண்டு கரைகளுக்குள் அடங்கி ஓடும் காவேரியின் வெள்ளமானது, நூற்றுக்கணக்கான வாய்க்கால்கள் வழியே வெளியேறி, சுற்றியுள்ள பகுதிகள் அனைத்தையும் ஈரமாக வைத்துள்ளது. இதில் விளையாடி மகிழ்கின்ற சோழ தேசத்துப் பெண்களின் மிதந்தபடி உள்ள அவிழ்ந்த கூந்தலானது, கறுத்த கொடிகள் போன்று உள்ளன. ஜோடியாக நீந்தும் அன்னப்பறவைகள் சிரித்தபடி உள்ள தோற்றத்தை உண்டாக்குகின்றன.

[காமனின் மனைவியாகிய ரதி உரைப்பது] இந்த மஹோத்ஸவம் மிகவும் அழகாக உள்ளது. ஆனால் நமது மன்னராகிய மஹாமோஹனுடைய தடைபடாத தலைவிதி

காரணமாக, விவேகன் வெல்ல இயலாத விரோதியாக உள்ளான் என்பதை எண்ணும்போது எனது மனம் தடுமாறுகிறது.

[காமன் ரதியிடம் உரைப்பது] ஏதும் அறியாத குழந்தை போன்று உள்ளவளே! எனது ப்ராணன் போன்றவளே! பெண்களுடைய தேவதையே! நமக்கு வேண்டப்பட்ட ஒருவன் கிட்டினான் என்பதை எண்ணி மகிழ வேண்டிய இந்தத் தருணத்தில், குழந்தையைப் போன்ற மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்தி, விவேகனுடைய பெருமையை ஏன் வர்ணிக்கிறாய்? நீயே காண்பாயாக:

35. கர த்ருத லலிதேக்ஷு தந்வநோ மே ப்ரமர குணார்பித புஷ்பமார்கணஸ்ய
மருதநலசர: அபி மேருதந்வா க்ஷணம் அதிலங்கித சாஸந: கதம் ஸ்யாத்

பொருள் – (காமன் கூறுவது) எனது கையில் இளைய கரும்புவில் உள்ளது. எனது பாணங்கள் மலர்களால் ஆனவை ஆகும். அந்த மலர்களில் அமர்ந்துள்ள வண்டுகளே இந்த வில்லின் நாணாக உள்ளன. இவ்விதம் உள்ள எனது கட்டளையை, திரிபுரம் எரிக்கச் செல்லும்போது, மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு, காற்றுடன் கூடிய நெருப்பைக் கணையாகத் தொடுக்கும் சிவன் கூட, ஒரு நொடியாவது மீற இயலுமோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 32)

அசித் ப்ரகரணம்

வ்யாக்யானம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய்) அதாவது, அக்நி ஆதித்யாதி தேஜ பதார்த்தங்களையும் கத்யோத்கல்பமாக்கும்படி அளவிறந்த தேஜஸே வடிவாயிருக்கை. “ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:”, “அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோ மஹாத்மந: ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவ தாநவை:” என்னக்கடவதிறே. “சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைய சோதி”, “கழிப்பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம்”, “விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி” என்று ஆழ்வாரும் இதினுடைய நிரவதிக தேஜோ ரூபத்வத்தைப் பலவிடங்களிலும் அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய்) - அதாவது அக்னி, ஆதித்யன் போன்றதான ஒளியுடன் கூடிய வஸ்துக்களைக் கூட மின்மினிப் பூச்சிகளுக்கு நிகராக மாற்றும்படியாக, அளவற்ற ஒளி வடிவாக இருத்தல், கட உபநிஷத் - ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி: - ப்ரஹ்மத்திடம் ஆதித்யன் ப்ரகாசிப்பதில்லை, சந்த்ரனும் தாரகைகளும் ப்ரகாசிப்பதில்லை, மின்னலும் அக்னியும் ப்ரகாசிப்பதில்லை - என்றும், மஹாபாரதம் - அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோ மஹாத்மந: ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவ தாநவை: - சூரியன், சந்திரன் மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் கோடி ஆதித்யனைப் போன்று ஒளியுடன் கூடிய மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதம் எனக் கொண்டாடப்படும் இடமானது, தனது

தேஜஸ்ஸால், தேவர்கள் மற்றும் அஸூரர்களால் காணப்பட இயலாதபடி உள்ளது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-10-5) - சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைய சோதி - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-5) - கழிப்பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-6) - விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி - என்றும் பலவிதமாக, நம்மாழ்வாரும் பரமபதத்தினுடைய எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபத்தைப் பல இடங்களில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யமுக்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய்) அதாவது இதினுடைய பரிமாணதிகள் ஒருவராலுமளவிட வொண்ணாதபடியிருக்குமாயிற்று. “தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம், ஈத்ருச ஸ்வபாவம் இதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே” என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தவிது முக்தருக்குமொக்குமிறே. ஈச்வர ஜ்ஞாநத்தோபாதி இவர்களுடைய ஜ்நாநத்துக்கும் ஸர்வதர்சித்வமுண்டாகையாலே; அவனால் பரிச்சேதிக்கலாமாகில், இவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கலாமிறே; ஆகையால் அவனுக்குமிது என்கை. ஆனால் இவர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞாதைக்குக் கொத்தை வாராதோ? என்னில், வாராது; ஸர்வஜ்ஞாதையாவது ஸர்வத்தையுமுள்ளபடியறிகையிறே. பரிச்சேத்யமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும், அபரிச்சேத்யமாகில் அப்படியறிகையிறே உள்ளது. ஸீமையில்லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞாதைக்கு அநுகுணமென்னுமிடம் “தேவி த்வத் மஹிம் அவதி: ந ஹரிணா ந அபி த்வயா ஜ்ஞாயதே | யத்யபி ஏவம் அத அபி ந ஏவ யுவயோ: ஸர்வஜ்ஞாதா ஹீயதே | யத் ந அஸ்தி ஏவ தத் அஜ்ஞாதாம் அநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞாதா: விது: | வ்யோம அம்போஜம் இதந்தயா கில விதந் ப்ராந்த: அயம் இதி உச்யதே” என்று ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றாகில், “தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான்” என்கிறவிதுவும் ஸர்வஜ்ஞாதையோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், நித்ய முக்த ஈச்வரர்களால் அபரிச்சேத்யமென்றவிதில் குறையில்லை. இத்தால் இதினுடைய வைபவம் சொன்னபடி. (அத்யத்புதமாயிருப்பதொன்று) அத்யத்புதத்வமாவது அநுசுஷணம் அபூர்வ ஆச்சர்யாவஹத்வம். “அநந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவ” என்றாரிறே பாஷ்யகாரர். ஆக சுத்தஸத்வமாவது இப்படியிருப்ப தொன்றென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (நித்யமுக்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய்) - இதனுடைய அளவானது யாராலும் அளந்து உரைக்கை இயலாதபடியாக உள்ளது. ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம், ஈத்ருச ஸ்வபாவம் இதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே - நித்யஸூரிகளால் கூட இத்தகைய அளவு கொண்டது, இத்தகைய ஐச்வர்யம் கொண்டது, இப்படிப்பட்ட இயல்பு கொண்டது என உரைக்க இயலாதது - என்று நித்யஸூரிகளாலும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாத நிலையை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்; இது முக்தர்களுக்கும் பொருந்தும். ஸர்வேச்வரனுடைய ஞானத்தைப் போன்றே இவர்களுடைய ஞானத்திற்கும், “அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் காணலாம்” என்பதான தன்மை உள்ளது; ஆகவே அவனால் தனது பரமபதத்தை அளவிட்டுக் கூற இயலும் என்றால், இவர்களுக்கும் இயலும்; எனவே அவனாலும் இயலாது என்று கருத்து. ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், “அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அறியக்கூடிய ஞானம்” என்பதற்கு இழுக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று கேட்கலாம்; ஏற்படாது. அனைத்தையும் அறிதல் என்றால், “அனைத்தையும் உள்ளபடி அறிதல் என்பதாகும். அதாவது ஒன்றை அளவிட்டு அறிய இயலும் என்றால், அதனை அளவிட்டு அறிய இயலும்; ஒன்றை அளவிட்டு அறிய இயலாது என்றால், அவ்விதம் அறிய இயலாது என்றும் அறிதல்”, என்பதாகும். எல்லையற்ற ஒரு வஸ்துவின் எல்லையை அறிய இயலாது என்று அறிதலே அனைத்தையும் அறிந்த நிலை ஆகும்; இதனை ஸ்ரீஸ்தவம் (8) - தேவி த்வத் மஹிம் அவதி: ந ஹரிணா ந அபி த்வயா ஜ்ஞாயதே | யத்யபி ஏவம் அத அபி ந ஏவ யுவயோ: ஸர்வஜ்ஞாதா ஹீயதே | யத் ந அஸ்தி ஏவ தத் அஜ்ஞாதாம் அநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞாதா: விது: | வ்யோம அம்போஜம் இதந்தயா கில விதந் ப்ராந்த: அயம் இதி உச்யதே - ஹே! ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! உன்னுடைய மேன்மையின் எல்லையானது ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் அறியப்படுவதில்லை. உன்னாலும் உனது மேன்மை என்பது எத்தன்மையது என்று அறியப்படுவதில்லை. இப்படி இருந்தாலும் நீங்கள் இருவரும் அனைத்தையும் அறியும் தன்மையில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல் உள்ளீர்கள். இதன் காரணம், எந்த ஒரு பொருளானது இல்லவே இல்லை என்பதை உணர்ந்து, அதனை அறிந்து கொள்ள முயலாமல் இருப்பதையே அனைத்தும் அறிந்த தன்மையாகச் சான்றோர்கள் அறிகிறார்கள். ஆகாயத்தாமரை, முயல்கொம்பு ஆகியவற்றை உள்ளதாக அறிபவன் பைத்தியக்காரன் என்றே உலகத்தினரால் கூறப்படுகிறான் - என்பதாக கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இதனை ஏற்கவில்லை என்றால், திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான் - என்ற ஆழ்வார் வாக்கானது, “அனைத்தும் அறிபவன்”

என்ற தன்மையையுடன விரோதிக்கும். எனவே நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்களால் அளவிட்டு உரைக்க இயலாது என்று உரைப்பது தவறில்லை இதன் மூலம் சுத்தஸத்வத்தின் வைபவம் கூறப்பட்டது. (அத்யத்வமாயிருப்பதொன்று) – “அத்யத்வம்” என்றால், எப்போதும், ஒவ்வொரு நொடியிலும், புதிதாகத் தோன்றியபடி உள்ளதால், வியப்பை ஏற்படுத்தும் தன்மையாகும். கத்யத்தில் - அநந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவ - எல்லையற்ற வியப்பும் பெருமையும் கொண்ட - என்று பாஷ்யகாரரும் உரைத்தார் அல்லவோ? எனவே சுத்தஸத்வம் என்பது இப்படியாக உள்ள ஒன்றாகும்.

80. இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்) அதாவது, இந்த சுத்தஸத்வம் தனனை இந்த தர்சநஸ்தர் தங்களிலே சிலர் ஜடமென்று சொன்னார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே சிலர் அஜடமென்று சொன்னார்கள் என்கை. “இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு:” என்றிறே அபியுக்தரும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இத்தகைய சுத்த ஸத்வத்தை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை ஏற்கும் சிலர் “ஜடம்” என்றார்கள். அவ்விதம் அல்லாமல் ஒரு சிலர் “அஜடம்” என்றனர். தத்வமுக்தகலாபத்தில் - இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு: - முதலாவதாக சுத்தஸத்வத்தை ஜடம் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள் - என்று வேதாந்த தேசிகன் உரைத்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 300)

4-7-2 கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம் கோதில தந்திடும் என்

வள்ளலேயோ! வையங் கொண்ட வாமனாவோ! என்றென்று

நள்ளிராவும் நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்

கள்ளமாயா! உன்னை என் கண் காண வந்து ஈயாயே

பொருள் - “மற்ற விஷயங்களில் மட்டுமே விருப்பம் செலுத்தியபடி உள்ள இந்தப் பூமியை, வேறு யாருக்கும் அடிமையாகாதபடி, அளந்து எடுத்துக் கொண்ட வாமனனே! அத்தகைய உபகாரத்தை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்து, அனுபவிக்க அனுபவிக்க எல்லை காண இயலாதபடியான ஆனந்த ஸமுத்ரத்தை அள்ளிக் கொடுக்கின்ற எனது வள்ளலே!”, என்று இப்படியாக நள்ளிரவிலும் நடுப்பகலிலும் என அனைத்து நேரங்களிலும் உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் அறியாத நான், அழைத்தபடி உள்ளேன். எனது கண்களுக்குப் புலப்படாமல் எனது நெஞ்சத்தில் உள்ள மாயனே! உன்னைக் கண்டால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி உள்ள எனது கண்களால் நான் காணும்படி நீ வராமல் உள்ளாய், என் முன்பு காட்சி தரவேண்டும்.

அவதாரிகை - “பண்டு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி, அப்படியுபகரித்து உன் சுவட்டையறிவித்து, இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழுவாங்கியிருக்கை போருமோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் – முன்பு அவன் செய்தருளிய பல உபகாரங்களை உரைத்து, “அவ்விதம் உபகாரங்கள் செய்து, உனது இனிமையை எனக்கு உணர்த்தினாய். ஆனால் இப்போது நான் அழைக்கும்போது உனது திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காமல் உள்ளாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்) அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறை பிறவாதபடியான ஆனந்தஸாகரம்; “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்றதைச் சொல்லுகிறார். (கோதில தந்திடும்) ஆனந்தத்துக்குக் கோதாகிறது அநுபவித்தால் “அமையும்” என்றிருத்தல், விஷயாந்தரத்தில் அபேசையைப் பிறப்பித்தல் செய்கை; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தன் பக்கலிலே அபேசையைப் பிறப்பித்து, இதர விஷய வைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆனந்தத்தை; ஆக, கோதிலவாய்க் கொள்ளக்கொள்ள மாளாதபடியான ஆனந்த வெள்ளதைத் தந்த. (என் வள்ளலேயோ) தருகிறபோது உன் பேறாக உபகரித்து, இப்போது என்னது பேறாக்கி, நான் கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன் பேறாக உபகரிக்கையிறே வள்ளல்தனமாகிறது. “ஆனந்தமய:”, “ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம” என்கிற தன்னை உபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப் பண்ண நினைத்திருந்தால், “வீற்றிருந்தேழுலகி”லே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்க வேணுமோ? சிறியதுக்கு இனியது இட்டுக் கொடுத்தான்காணும். “சிறியன்” என்றாரே.

விளக்கம் - (கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்) - அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாமல் உள்ளதான ஆனந்த ஸமுத்ரம்; திருவாய்மொழி (4-5-3) – வீவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் - என்பதைக் கூறுகிறார். (கோதில தந்திடும்) – கோது என்றால் குற்றம் அல்லது தோஷம். ஆனந்தத்திற்குத் தோஷம் என்பது, அநுபவித்தால் போதுமானது என்றுள்ள நிலை; மேலும், மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த ஆசையை ஏற்படுத்தக் கூடியது ஆகும். ஆனால் இங்கு எழுகின்ற ஆனந்தமானது, அநுபவிக்க அநுபவிக்க, தன்னிடமே அதிகமான ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தி, மற்ற விஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு இல்லாத நிலையை உண்டாக்குவதாகும். எனவே குற்றம் அற்றதும், அநுபவிக்க அநுபவிக்க எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள ஆனந்தத்தை அளித்த. (என் வள்ளலேயோ) - அதனை

அளிக்கும்போது உனது பேறு என்று எண்ணியபடி அள்ளித் தருகிறாய்; ஆனால் இப்போது அதனை எனது பேறு என்று எண்ணும்படியாகச் செய்கிறாய்; இதன் பின்னர் நான் உன்னை அழைக்கும்படியாக உள்ளாய். ஒரு பொருளை அளிக்கும்போது, “அதனை அவ்விதம் அளித்தல் என்பது எனது பேறு” என்று ஒருவன் எண்ணுவதே வள்ளல்தன்மை ஆகும்; தை. (2-5-1) - ஆனந்தமய: - ஆனந்தமயமாக உள்ளது - என்றும், தை. (3-6-1) - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அளிக்கும் வள்ளல்தன்மை அல்லவோ? இவ்விதம் இப்போது நான் உன்னை அழைத்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று நீ எண்ணினாய் என்றால், திருவாய்மொழி (4-5) - வீற்று இருந்து ஏழ் உலகு - என்பதில் நான் அனுபவிக்கும்படி நீ ஏன் செய்தாய்? சிறியதாக உள்ள தனக்கு மிகுந்த இனிமையை அளித்தான்; திருவாய்மொழி (4-7-1) - சிறியன் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வையங் கொண்ட வாமனாவோ) இரந்தார்க்குக் கொடுக்கக்காக நீ இரக்குமவனன்றோ? “த்ரலோக்யத்தையுமிழந்தேன்” என்று காலிலே விழுந்த இந்த்ரனைக் கண்ணீரை மாற்றுகைக்காக, ஸ்ரீய:பதியான தன்னை இரப்பாளனாக்கினானிறே; நீ இரந்து தருகையொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது! (என்று என்று) இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யம் பெற்றுப் போகிறாரன்று, மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்யங் கொண்டாடிப் போகிறாரன்று, எப்போதும் இத்தையே சொல்லி. வையங் கொண்ட பின்பும் வாமந வேஷமாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது.

விளக்கம் - (வையம் கொண்ட வாமனாவோ) - உன்னிடம் யாசகம் கேட்டு வந்தவர்களுக்காக, நீ மற்றவர்களிடம் யாசகம் கேட்பவன் அல்லவோ? “மூன்று லோகங்களையும் இழந்தேன்” என்று தனது திருவடிகளில் விழுந்த இந்த்ரனுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளபோதிலும், மற்றவரிடம் சென்று யாசகம் கேட்டான் அல்லவோ? ஆனால் நீ என் மீது இரக்கம் கொண்டு எனக்கு யாசகம் அளிப்பதை விடுத்து, நான் உன்னிடம் கேட்பதாக நிலைமை உள்ளதே! (என்று என்று) - இந்த்ரனைப் போன்று தனது லோகங்கள் மீண்டும் கிடைத்தது எண்ணி மகிழ்ந்து அகல்பவர் அல்லர்; மஹாபலி போன்று

வள்ளல் தன்மையை எண்ணி பெருமிதம் கொள்பவர் அல்லர். ஆனால் அனைத்தையும் அளந்து எடுத்த பின்னர் “தீரிக்ரமன்” என்று கூறாமல், “வாமனா” என்பது ஏன்? அனைத்தையும் கொண்ட பின்னரும் வாமன ரூபமே இவருடைய திருவுள்ளத்தில் நிலைத்து நின்றது.

வ்யாக்யானம் - (நள்ளிராவும் நன்பகலும்) நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராத்ரியில் அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலியுண்டு. அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் மத்யராத்ரமென்றபடி. “ய ஏஷு ஸுப்தேஷு” என்று நீ உணர்ந்து நோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்த்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! (நன்பகல்) “தீர்ப்பாரையாமினி”யோடு, “வீற்றிருந்தேழுல”கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்சம் மாறாதே போருகையாலே நன்பகலென்கிறார். புறம்பு ஒரு விஷயத்தை அநுபவித்தால், காணாதபோது மறந்து வேறோன்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படியிருக்குமிறே. அன்றிக்கே, நன்பகலென்று, செவ்வாய்க்கிழமையை “மங்களவாரம்” என்னுமாபோலே, அவனைக் காணப்பெறாமையாலே சூன்யமான காலமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நள்ளிராவும் நன்பகலும்) “நள்” என்றால் நடுவில் அல்லது அடர்த்தி என்று பொருள். இரவு நேரத்தில் மற்ற பொருள்களுடைய ஓசைகள் அடங்கும்போது ஓர் ஓசை எழும்பும்; அந்த ஓசை என்று கூறுதல். “இரவுப்பொழுது” என்று உரைத்தால் போதுமானதாக உள்ளபோது, “நள்ளிரவு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது அனைத்துவிதங்களிலும் நள்ளிரவாக இருத்தல் என்று கருத்து. கட உபநிஷத் (2-5) - ய ஏஷு ஸுப்தேஷு - இவை அனைத்தும் உறங்கும் நேரத்தில் யார் ஒருவன் விழித்தபடி உள்ளானோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நீ விழிப்புடன் இருந்து என்னை அழைப்பதை விடுத்து, நான் விழித்திருந்து உன்னை அழைப்பதாக நிலைமை உள்ளதே! (நன்பகல்) - திருவாய்மொழி (4-6) - தீர்ப்பாரை - மற்றும், திருவாய்(4-5) - வீற்றிருந்து - என்பதாக உள்ள திருவாய்மொழிகளுடன் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இன்றி, பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாமல் உள்ளதால் “நன் பகல்” என்கிறார். ஒரு வெளி விஷயத்தை அநுபவிக்கும்போது, அந்த விஷயத்தைக் கண்களால் காண இயலாதபோது, அதனை மறந்து, வெறு ஒன்றை

நெஞ்சத்தில் வைக்கலாம்படி ஆகும் அல்லவோ? அல்லது “நன் பகல்” என்பது, “செவ்வாய்க்கிழமை மங்களவாரம் என்பர்” என்பது போன்று, அவனைக் காண இயலவில்லை என்பதால் சூந்யகாலம் என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நான் இருந்து) கூப்பிடுகைக்கு சஷமனல்லாதபடி துர்ப்பலனான நான் இருந்து. (நான் இருந்து) “வீவிலின்பமிகவெல்லை நிகழ்ந்த” நான் இருந்து. (ஓலமிட்டால்) கூப்பிட்டால். (கள்ளமாயா) கண்ணுக்கு அவிஷயமாக்கி, நெஞ்சில் மறக்க வொண்ணாதபடி பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனே! (உன்னை) கண்டல்லது தரிக்க வொண்ணாதபடி வைலசஷண்யத்தையுடைய உன்னை; “கோலமேனி”யிறே; (என் கண் காண) “விரும்பும் என் கண்கள்” காணும்படி. (வந்தீயாயே) நடையழகு கண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்து வந்து தரவேணும். வந்து தோற்றும்போதுதான் “ந ஜீவேயம்”, “ஹரீரேஷாஹி” என்னும்படியிருக்கையாலே, “இவன் பக்கல் ஒரு குறையில்லையாகாதே” என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கொண்டு வந்து ஈயவேணும். ஈகை - கொடுக்கை. தந்தோமே; அல்லாதார் இப்படிக் கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையே சொல்லிக் கூப்பிடப் பண்ணினோமேயென்ன; அத்தால் போராது, (கண் காண வந்தீயாய்) மாநஸாநுபவத்தாலே போராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். ஈகிறிலை யென்னவுமாம்; “செய்வினையோ பெரிதால்” என்றத்தோடே அந்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, ஈயவேணுமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நான் இருந்து) - அழைப்பதற்கான பொறுமைமை இன்றி, பலம் இழந்து நின்றபடி. (நான் இருந்து) அல்லது, திருவாய்மொழி (4-5-3) – வீவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் – என்னும்படியான நான் இருந்து. (ஓலம் இட்டால்) - அழைத்தால். (கள்ளமாயா) - கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நெஞ்சத்தால் மறக்க இயலாதபடி செய்கின்ற மாயனே! (உன்னை) - உன்னைக் கண்டால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடியான மேன்மையைக் கொண்ட உன்னை; திருவாய்மொழி (4-7-1) – கோலமேனி – அல்லவோ? (என் கண் காண) – உன்னைக் காண விரும்புகின்ற எனது கண்கள் காணும்படியாக. (வந்து ஈயாயே) - உனது நடையழகு கண்டு நான் உயிர் வாழும்படியாக என் முன்பாக நடக்கவேண்டும். நீ வந்து தோற்றும்போது, ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) – ந

ஜீவேயம் - அவனைப் பிரிந்து பிழைக்கமாட்டேன் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (10-9) - ஹ்ரீரேஷாஹி - இப்படிப்பட்ட அந்தணர்கள் வந்து - என்றும் உள்ளதால், “இவனிடம் எந்த ஒரு குறையும் இல்லை” என்று எண்ணும்படியாக வரவேண்டும். உன்னை நீயே கொண்டு வந்து தரவேண்டும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மை அவ்விதமே உனக்கு அளித்தோம் அல்லவோ? நம்மிடம் ஈடுபாடு அற்றவர்கள் இவ்விதம் அழைக்காமல் உள்ளபோது, உம்மை இவ்விதமாக எம்மை அழைக்கும்படியாகச் செய்தோம் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அது போதாது”, என்கிறார்; (கண் காண வந்து ஈயாயே) - மனதால் ஏற்படும் அனுபவம் போதாது, எனது கண்களால் நான் உன்னைக் காணலாம்படியாக வரவேண்டும். “உன்னை அளிப்பது இல்லை” என்றும் கருத்து; இவ்விதம் கொள்ளும்போது, இந்தக் கருத்தைத் திருவாய்மொழி (4-7-1) - செய்வினையோ பெரிதால் - என்பதுடன் சேர்க்கவும். அல்லது “அளிக்கவேண்டும்” என்றும் கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 16)

3. பூய: நம: அபரிமித அச்யுத பக்தி தத்வ

ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி:

லோகே அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி

யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய

பொருள் - அளவில்லாத பகவத் பக்தி, உண்மை அறிவு என்பது போன்றதான அமிர்தம் என்ற ஸமுத்ரத்தின் போக்குவீடாக உள்ளதான மங்களகரமான சொற்களால், இந்த உலகில் அவதாரம் செய்துள்ளவரும், மிகுந்த பயன் அளிப்பவராகவும், பூர்ணமாக உள்ள பக்தி கொண்டவரும், யோகிகளில் உயர்ந்தவரும் ஆகிய நாதமுனிகளுக்கு எனது நமஸ்காரங்கள்.

அவதாரிகை - த்ருஷார்த்தனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்கப் பர்யாப்தி பிறவாதாப்போலே, "பின்னையும் அவர்க்கு அடியேன்" என்கிறார். ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவ விடாத அச்யுத விஷயத்திலே ஜ்ஞான பக்த்யாதிகளாகையாலே, தம்மளவில் பர்யவஸியாதே, பகவத் விஷயத்துக்கு அபூமியான ஸம்ஸாரமெங்கும் வெள்ளமிடும்படியான இவருடைய ஜ்ஞான பக்திகளுடைய ப்ரக்ருஷ்டதையைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - மிகுந்த தாகம் கொண்ட ஒருவனுக்கு எத்தனை நீர் பருகினாலும் மனநிறைவு ஏற்படாமல் உள்ளது போன்று, “நான் எப்போதும் அவருக்குத் தாசன்” என்றார். அடியார்களை எந்த ஒரு நிலையிலும் கைவிடாத அச்சுதன் குறித்த ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவற்றை அளவற்றுக் கொண்டவர் என்பதால், அவற்றைத் தம்முடைய அளவில் மட்டுமே நின்று போகும்படிச் செய்யாமல், பகவத் விஷயத்திற்கு ஏற்ற இடமாக இல்லாத ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அனைத்து இடங்களிலும், இவருடைய ஞானம் மற்றும் பக்தி சூழ்ந்தபடி உள்ளதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூயோ நம:) புநச்ச நம:; “நமோ நமஸ்தே” என்கிறபடியே. (அபரிமித) கிடந்த பாயிலே வெள்ளங்கோத்தாற்போலே இருந்தவிடங்களிலே வந்து கிடும்படி எல்லையிறந்திருக்கை. (அச்சுத) நியந்த்ருத்வ ஸ்வாமித்வாதி கல்யாண குணங்களாலே குறைவற்றிருக்கை என்னுதல்; ஏகரூபமாயிருக்கும் என்னுதல்; என்றும் ஆச்ரிதார்த்தமாயிருக்கும் இருப்பை நமுவவிடாதவன் என்னுதல்; “ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதன்”, “நமன்தமர்க்கரு நஞ்சினை அச்சுதன் தன்னை” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதரைத் தந்தாம் கையிலும், பிறர் கையிலும் காட்டிக் கொடாதவன் என்னுதல்.

விளக்கம் - (பூயோ நம:) - மீண்டும் நமஸ்காரங்கள். கீதை. (11-39) - நமோ நமஸ்து - மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம் - என்பது போன்று ஆகும். (அபரிமித) - தான் உள்ள இடத்தில் வந்து கிடும்படியாக எல்லையற்ற இருக்கை. (அச்சுத) - அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதான ஸ்வாமித்வம் போன்ற கல்யாண குணங்களால் குறைவின்றி இருத்தல்; ஒரே ரூபமாக உள்ள நிலை; எப்போதும் அடியார்களைக் கைவிடாதவன். திருவாய்மொழி (3-5-13) - ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-8) - நமன்தமர்க்கரு நஞ்சினை அச்சுதன் தன்னை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களைத் தனது திருக்கரத்திலிருந்து விடாமலும், மற்றவர்களிடம் அளிக்காமலும் உள்ளவன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்